

Nové pověsti z Frenštátu

(vytvořeno společnými silami
redaktorů
časopisů Puzzlík a Druhé patro)

Ve Frenštátě dne 3. června 2017

O zatoulaném kamínku

Na náměstí ve Frenštátě byla dlažba. V ní se ukrývaly všechny možné kamínky, kterým se nelíbilo na trávě. Nastala ale chyba a kamínek, který byl na trávě spokojený, byl deportovaný do dlažby a v dlažbě byl nešťastný. Lidé po něm šlapali a sluníčka se taky nedočkal. Jednoho dne se rozhodl utéct do dalekých krajín a to do Kouřimi. Sbalil vše, co měl a vyrazil na cestu, která mu trvala 112 hodin, to je 6 720 minut. Cesta byla náročná a

vyčerpávající, ale statečný kámen to zvládl. Bylo vyhlášeno celosvětové pátrání a vypsána odměna 123456789 Kč a slíbeno, že by po nálezci byla pojmenována dlažba na náměstí. Když se to už spokojený kámen dozvěděl, začal panikařit a zahrabal se hluboko do země, a proto se kámen nikdy nenašel. Odměna je pořád na radnici ve Frenštátě a ten, kdo najde ztracený kámen, ji vyhraje a stále nepojmenovaná dlažba konečně dostane své jméno.

Nikol Reková a Matěj Drahota-Nehete

O stěhovavé soše

Jednoho dne se ve Frenštátě pod Radhoštěm konaly každoroční slavnosti. Lidé se dohodli na vytvoření sochy na počest Josefa Kaluse. Pan Kubelka se rozhodl, aby se postavila u Mařenčiny

studánky na Horečkách. Lidé ji moc nenavštěvovali kvůli dálce. Jediný, kdo ji tam navštěvoval, byl pan Kubelka. Po osmi letech zemřel a socha se velmi trápila.

Jedné tmavé noci se vydal mladý mládenec na noční procházku lesem. Avšak netušil, že tam uvidí zvláštní jevy - staré postavy ukazující na část lesa, ve kterém se nacházel. Mládenec se vydal za pánem, co pořád ukazoval na stejné místo. Zastavili se u sochy a starý pán promluvil: „Když přesuneš tuto sochu na místo, které se jí bude líbit, dostaneš truhlu zlata.“ Mládenec se dalšího dne vydal i se sochou k rušné ulici. Udělal tam podstavec a na něj posadil sochu. Mládenec se dalšího dne vydal zpět k místu, kde ho čekala truhla s pokladem, jak starý pán slíbil. Truhla tam byla i se zlatem, které si odnesl. Po sedmi měsících se truhla vypařila. Hned co se to dozvěděl, běžel k té soše, ale socha byla pryč. Ještě dlouho

po ní pátral, ale marně. Jediné, co o ní věděl, než zemřel, bylo to, že po ní zůstal podstavec, který sám vyrobil. Lidé sochu po několika letech našli jednoho rána u policie. Tvrdili, že se jí tam líbí zatím nejvíce. Socha Josefa Kaluse je tam dodnes a doufáme, že i stále bude.

Pavčina Kantorová a Michal Nedvěd-Myšák

O sokolovi, který odletěl

Miroslav Tyrš, zakladatel sportovního celku Sokol, stavěl po různých místech v Česku sokolovny. Sokolovna se nevyhnula ani našemu malému městu Frenštátu. Sokolovna byla postavena roku 1906 a chodily do ní děti, mladí i starší lidé. Pan Tyrš vždy chtěl někoho, kdo by sokolovnu chránil. Nikdo nebyl tak výjimečný, aby se na tuto práci hodil. Jednoho dne z hor přiletěl velký statný

sokol, sedl na sokolovnu a začal si stavět svoje hnízdo. Tyrš si ho všiml a povolil mu mít na sokolovně hnízdo za malou službičku. Poprosil sokola o to, aby hlídal sokolovnu před vším zlým. Sokol tuhle nabídku přijal a sokolovnu strážil jak své oko ve dne i v noci.

Než Tyrš umřel, tak chtěl odkázat sokolovnu svému mladšímu synu Radkovi, ale stala se tragická událost a Miroslav Tyrš těsně před podpisem zemřel. Sokolovnu chtěl dát Radkovi, protože věděl, že sokol nemá rád Karla a bál se, že by mu mohl zase ublížit. Když umřel, sokolovna tím pádem připadla jeho manželce Renatě, která sokolovnu předala staršímu synu Karlovi, protože to byl její vlastní syn. Když Karel převzal sokolovnu, chtěl se zbavit sokola, jelikož když byl malý a šel do sokolovny, tak sokol na něj zaútočil, protože cítil nebezpečí a chránil Radka před nebezpečím, protože si Radek jednou četl knížku na schodech a Karel ho začal tyranizovat. Do této doby má po útoku sokola jizvu pod okem. Sokol si vzpomněl na starý spor, a proto na Karla zaútočil podruhé. V tomhle boji nakonec vyhrál Karel, který sokola postřelil. Sokol odletěl a od té doby má díru na křídle. Karel po několika rocích onemocněl a poslal svého bratra na výpravu do hlubokých lesů, aby našel od babky kořenářky lék. Radek dlouho šel pouští, horami, řekami, potůčky, za deštivého, slunečného i sněživého počasí a uprostřed cesty uviděl sokola. Sokol ho dovedl k babce a ta mu dala lék, ale znenadání si spletla lahvičku léku a dala mu jed. Když přišel domů a dal napít Karlovi, tak Karel umřel. Matka zjistila, že to je jed, už pozdě a protože začala nadávat a mlátit Radka, tak jí do rumu nalil zbytek jedu. Sokol se po Radkově činu vrátil strážit na sokolovnu s novým šéfem. Jednou si našel Radek přítelkyni Nikol, ta vážně, ale vážně onemocněla a jediný lék na tuto velmi špatnou chorobu byly slzy našeho sokola. Ale protože ho Nikol poctivě krmila a starala se o sokola, tak se obětoval a dal jí slzy. Bohužel pod jednou podmínkou. Sokol musel odletět pryč. Radek ho prosil, aby neodlétával, ale sokol musel. Před svým odletem mu dal hádanku: Budu tam, kde jsou věci, které zabíjí a oživují. Sokol dořekl, dal Radkovi slzy do lahvičky, roztáhl křídla a odletěl. Nikol se vyléčila, ale sokola už nikdy nikdo neviděl. Říká se, že nejmladší syn Michal se odvážil sokola hledat. Neví se, jestli našel nebo ne. To už je jiný příběh.

Katka Jurečková a Ema Alexandrová-ačmE

Socha, která měla štěstí a zároveň smůlu

V 18. století byla bída, kterou způsobila dlouhá třicetiletá válka. Během ní se narodily čtyři holčičky. Jmenovaly se Frena, Jana, Apolena a Lucie. Vyrůstaly na valašském venkově, který trpěl hladem a bídou. Aby se bídě vyhnuly, vstoupily do řádu zdejšího kláštera. Tyhle čtyři slečny občas pobývaly při bohoslužbách ve frenštátském kostele. Všímalý si, že venkovské děti jsou negramotné a vůbec nic neumí. Znaly akorát tvrdé nucené práce na

polích. A tak se rozhodly, že jim pomohou a založí školu. Zpočátku byla škola roubená chalupa, ve které se učilo ve čtyřech třídách. Církev chtěla, aby byla škola za peníze. Na protest všechny čtyři ženy vystoupily z řádu. Po jejich smrti byla postavena škola kamenná, která byla dokončena v roce 1905. Na jejich počest byly vytesány jejich sochy, jež pak zdobily průčelí školy.

Nyní se přesouváme do období 30. let minulého století. Škola už byla malá, a tak bylo přistavěno druhé patro. Bylo nutné, aby

sochy šly dolů, a tudíž je museli dělníci sundávat jeřáby. Tři ze čtyř soch jim upadly a rozbily se na prach. Jen jediná - Frena, utekla svému osudu a zázračně bez poškození usedla na zem. Ovšem panu architektovi se socha tak zalíbila, že ji nechal odvézt a schovat na zahradu u dnešního muzea a otočil ji tváří směrem ke škole. Po letech však socha ztratila naději, že by se na školu vrátila, a tak se otočila ke škole zády a na všechny se urazila. A stojí tam tak dodnes...

Julie Šablaturová a Tomáš Chlubna-Jonáš

Pověst o křivých hodinách

Byl jednou jeden hodinář. Bydlel ve Frenštátě pod Radhoštěm, městu na severu Moravy. Měl zanedbaný dům a nevychovaného syna, který si otce nevážil. Dělal lumpárny a obyvatelé města si na něj v kuse stěžovali. S otcem to nebylo o moc lepší. Topil se v dluzích a navíc pil tolik piva, že by se klidně do řeky Lubiny

vlilo. V jeho domě se nacházela hodinářská dílna, místo, kde

vyráběl své kdysi slavné hodiny. Než se stal pijanem, měl manželku a spokojený život, ale potom ho žena opustila a z velkého žalu začal pít. Dluhy rostly a všude, kde vešel, byl nevítaným hostem. Navzdory svému alkoholismu se vracel do dílny, kde se každý večer snažil vyrobit ohromné hodiny, po světě i ve městě obdivované. Zapojil všechny své síly, zdatnost i zkušenosti k výrobě hodin. Po pár večerech práce jeho hodiny ležely na stole. „Budou skvělé,“ myslil si hodinář, „po celé zemi je budou obdivovat.“ Hodinářovy myšlenky však byly daleko od pravdy. Když donesl hodiny starostovi, našel mu pro ně místo na náměstí. Jeho sen se splnil. Za rok nicnedělání dokázal postavit (podle něho) krásné bílé hodiny, které se teď vyjímají na jednom z nejhonosnějších domů. V poledne se u hodin začali sbíhávat měšťané, hodinář se zrovna vracel z hospody, kde oslavoval své úspěchy. Z davu se ale ozývaly posměšky mířené na hodinářovu práci. Večer už zde žádní lidé nebyli a hodinář byl zase tam, kde býval. A tak dny ubíhaly a ubíhaly a hodiny zůstaly stále zahalené neobdivem a posměchem. Jednoho rána však hodiny nebyly jako dřív. Byly nakřivo a odtikávaly poslední sekundy, zastavily se na dvou hodinách. Ale od pozorovatelů už nešly posměšné nádavky, ale slova údivu a uznání. Hodinář, sedící opodál, slyšel tyto připomínky a běžel se podívat, co se jeho hodinám stalo. Nemohl si nevšimnout, že hodiny jsou nakřivo a nefungují. Byl velmi překvapen stejně jako všichni ostatní. Obdivovatelé se začali ptát, kdo je autorem tak zajímavých hodin. „Byl jsem to já!“ řekl hodinář. V příštích minutách se ho začali ptát na různé otázky. Jen na jednu neuměl odpovědět – kdo zkřivil hodiny? To mu vrtalo hlavou celou dobu. Přišly mu spousty zakázek a hodinář je rád přijímal i vyráběl. Opět se z něho stával ten muž, jakým byl kdysi. Jeho alkoholismus pomíjel, trávil teď také víc času v dílně než v hospodě. Dluhy se splácely a z jeho zchátralého domu se stával krásný a udržovaný domek. Pro syna se jeho otec stával větším vzorem. Chtěl se také polepšit, ale ještě jedna věc scházela. „Musím se ti k něčemu přiznat,“ řekl syn otci, „to já jsem ty

hodiny rozbil“. „To je v pořádku, synu,“ sedli si na lavičku a sledovali západ slunce.

Martin Kunderát a Matěj Kolpak-Mates

O zbouraném mostu

Bylo, nebylo, ano přesně tak jak píšu, byl jednou jeden most, který ovšem dnes už není. Pokud jste ještě neuhádli, o který most se jedná, je to ten, který vedl přes řeku Lomnou. Ačkoli se tento most tvářil nevinně, sloužil k velmi nekalé činnosti. Ptáte se k jaké? Ovšem pokud vám to řeknu, budu nucen vás zabít! Samozřejmě, že to nemyslím vážně (nebo snad ano?). Pokud jste si přečetli

předchozí dvě věty a rozmysleli jste si, zdali toužíte vědět, jaké nekalé činnosti se zde udály, již je pozdě a dozvíte se je, ať chcete nebo ne. Tedy k věci, příčinou zmizelého mostu je dost možná nečekaně medvěd jménem Karel. Činnost provádějící tato nestvůra

je asi tak krvelačná jako namazat si chleba máslem. Tento roztomilý dvoumetrový jedinec svého druhu se sem zatoulal jen náhodou při hledání něčeho na zub a taky něco našel. Byla to sedmiletá děvenka, kterou si dal k obědu, ne, dělám si srandu, on nejlí maso. Ale tato dívka se ho jako jediná nezděsila a pomohla mu v honu za potravou, přesněji za medem. Poté holčička svolala celé město, aby jim pověděla, že tento medvěd nemá krvežíznivé instinkty a je to sympaták i přes jeho neschopnost mluvit. Mluvení mu tedy nešlo, ovšem dokázal se dorozumívat svými pohyby. Těmito pohyby dal městu najevo, co potřebuje a jak zabránit situaci, do které se dostal, tedy aby se už nikdy žádný medvěd nezatoulal do města. Starosta pochopil, že most je třeba zbourat, aby se tato událost již neopakovala. Tak poslal medvěda přes most a poté most následovně zboural. Pak se s medvědem celé město rozloučilo a popřálo medvědu Karlovi šťastnou cestu.

Lukáš Kutáč a Filip Nedvěd-Fífa

O velrybě v kašně

Byla jednou jedna velryba a ta chtěla poznat cizí kraje. Tak se jednou rozhodla, že vyrazí pryč. Vzala si s sebou pytlíček planktonu a plula, až potkala svoji vzdálenou sestřenicí rybu Emu. Ema se rozhodla, že půjde s velrybou. Pluly a obepluly sochu Svobody v Severní Americe, deštný prales v Jižní Americe, Eiffelovu věž v Paříži, pyramidy v Egyptě až dopluly do Indického oceánu a tam viděli indické slony, koaly, ale také Velkou čínskou zeď. Pak dorazily do Severního ledového oceánu. Ze Severního ledového oceánu pluly různými řekami až do Baltského moře. V něm byly asi týden. Mezitím ve Frenštátě pod Radhoštěm rozhodl starosta, že uprostřed náměstí postaví kašnu. A jednoho dne starosta řekl, že socha na vrchu kašny bude Poseidon (po Frenštátsku Jonáš). Jednoho dne starosta řekl, že bez vody to není ono a tak občanům oznámil, ať každý z občanů vykope před svým domem úsek, kde bude vést potrubí a musí to být vykopané za

pouhý jeden den a tak konali, jak starosta nařídil. Ale pořád to nebylo ono, tak starosta přemýšlel a přemýšlel a zatím co starosta přemýšlel, tak velryba řekla: „Rybo, mně už se v Baltském moři nelíbí.“ A ryba jí na to odpověděla: „Tak pluj dál, já tu zůstanu“. A tak se velryba vydala na cestu přes řeku Odru do krásného města Ostravy. Plula Ostravou až do řeky Lomná, kde si všimla nějakých podivných trubek. Tak vplula dovnitř, až se ocitla v podivném prostoru. Byla to frenštátská kašna. A tak jednoho krásného dne se

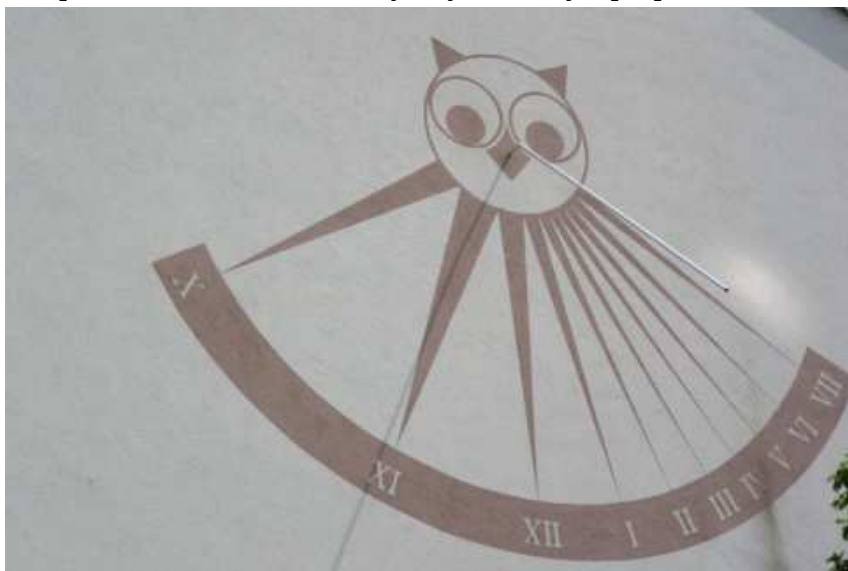
občan Lukáš šel podívat do frenštátské kašny a viděl tam velrybu. Svolal celé město, že v kašně je velryba. Rokovali o velrybím osudu, až jednoho dne starosta rozhodl: „Vypustíme velrybu zpět do moře.“ A jak rozhodl, tak udělali. Chytli velrybu, odvezli ji do moře a zamávali jí. Na její počest na náměstí postavili k Poseidonovi její sochu. Dodnes tam stojí a prská vodu.

Eva Kůsová-Wewerka a Karel Šindler

A jedna pověst od frenštátských devětáků jako dárek navíc:

Tajemství sovích slunečních hodin

Jednou kdysi dávno žila krásná dívka. Byla chytrá, milá a odvážná. Bohužel se zlý čaroděj rozhodl, že si ji vezme za ženu. Ona si ho ale vzít nechtěla, a tak vymyslela plán, jak ho porazit. Následující den mu řekla, že si ho vezme pod jednou podmínkou. Musí pro ni sestoupit do nejhlubší propasti a najít tam její náhrdelník, který tam předchozí noc hodila. Když byl čaroděj v propasti, tak na něj

s ostatními vesničany shodila kamení z okrajů propasti. Po dlouhých letech, kdy dívka žila šťastný život a všem radila a pomáhala, přišel k ní domů muž v hábitu a prosil ji o pomoc. Poznala až po chvíli, že je to černokněžník, který se dostal z propasti. Za trest ji proměnil v sovu, která vždy ukazovala špatný čas a nemohla už nikdy nikomu poradit...

Johana Zemanová a David Kyselý